

մենք մեր շուրջը յար գտնայէ. նետունք աշխարհի մէջ. նետունք մեր պատմութեան մէջ. «չարժումի և տարածութեան» մէջ ու Աստուծոյ մէջ. ինչպէս ըրաւ ինքը՝ Տէքարդ: Ինչպէս ըրած են մեր նախահայրերը:

Ինչպէս պիտի կարենանք խորհիլ և ըլլալ «ուրիշ» երբ միշտ մեն գոյութեամբ է որ կը գրաւինք: Կը մեռնինք մենք՝ երբ մեր մասին խորհինք:

«Ազգապահպանում»ը բնագոյնական իմաստով և ստեղծագործման բարոյագիտականի լոյսով ազգի մը մասն է:

Մեր ազգային և եկեղեցական կեանքի պատմութեան մէջ, բոլոր հայ ստեղծագործական արժէքները յառաջ եկած են Ստեղծագործման Բարոյագիտականին իրագործումովը և ոչ թէ ազգապահպանումովը:

Մեզի Աստուած տուած է ի գործութեան Տաղանդ. մենք գայն վարչամակի մէջ պահելու չենք:

Մեր ազգը պէճ է որ ստեղծէ. այդ իր պարտքն է. իր՝ երջանկութիւնը բռնագրաւելու ճակատագիրն է:

Մեր ազգը, ինչպէս միւս բոլոր ազգերը, հեղինակ չէ. հեղինակը Աստուածն է. պէտք չէ ամբարտաւանիլ. պարսէ ունինք Աստուծոյ. գայն պէտք է վճարենք:

Պէտք չէ խուլ ձևանանք, մեղքին հրապոյրներէն հրացած, Աւետարանի այն

խօսքին թէ «որ գտանէ զանձն իւր՝ կուրացէ զնա. և որ կորոյս զանձն իւր՝ վասն իմ՝ գտցէ զնա»:

Ինչպէս կրնանք մեր ազգային և եկեղեցական ստեղծագործ գոյութիւնը գրանել երբ թող չենք տար որ ան «կորուստ»ի մասնուի Յիսուսին համար:

Եթէ ազգովին դարերով գրկած ենք «մեր խաչ»ը այդ կը նշանակէ որ մեր «ազգային հաւաքականութիւն»ը մեռուցման Գողգոթային բարձրացուցած ենք. իսկ եթէ գայն Յիսուսին համար Գողգոթա հանած ենք, գտած ենք. ու մեր ազգային հաւաքականութեան զիւար ստեղծումի իրագործման յարութիւնն է:

Մեր ազգային ետին մեռուցումովը մեր պատմութեան մէջ ու տիեզերքի ալ արդաւանդ «հոգ»ին մէջ մեզ կը հասցնէ իմացականութեան ու հոգեկանութեան երկինքները ու կը զնէ Աստուծոյ Սրտին մէջ:

Թող հայ ժողովուրդը օր հաղորդութեան լինի Աստուծոյ Յաւերժական Սիրոյ Հոգւոյն հետ:

Այս է իմ լուս հոգիին խորերէն բարձրացող օրհնութիւն ընծան Ամանորի առթիւով, իմ ստեղծագործ ժողովուրդին ու Սուրբ Եկեղեցիին սեղաններուն վրայ:

Աստուած ապրի մեր մէջ ու մենք Աստուծոյ մէջ Ստեղծումի ճամբով:

ԻՍԱՀԱԿ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

Զմրան գիշերն է մեր դրան քարին
Ճերմակ գլուխը դրած լուս նիրհում,
Կարծես սպիտակ մօրուքը կրծքին
Դրանը նստած իմ պապն է խորհում:

Այս գիշեր սիրտըս պոկեմ իմ կրծքից,
Ողջ գիշեր վառեմ աշխարհի վերայ.
Թող այս նոր տարու գիշերին անքիծ
Սիրտս այրուելով ամենքին լոյս տայ:

Դիշերը տարի դառնայ զինետոյզ,
Ամէն սեղանի սիրտըս լոյս դառնայ, —
Օ՛, խմէք, մարդիկ, երգէք մինչև լոյս,
Մինչև որ սիրտըս վառուի, մոխրանայ...

ՅՈՎՀ. ՇԻՐԱԶ